

Tea Stilton

SIRENES

Estrella Polar

TeaSisters

Tea Stilton

SIRENES

Estrella Polar

Els noms de Geronimo i Tea Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ells són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Tea Stilton

Coordinació de textos de Chiara Richelmi / Atlantya SpA, amb la col·laboració de Roberta Zilio

Col·laboració editorial de Silvia Gilardi

Coordinació editorial de Maria Ballarotti i Daniela Finistauri

Editing de Sofia Scartezzini

Coberta de Viola Massarenti (disseny i color)

Gràfica de la coberta de Federica Fontana

Il·lustracions de la història de Viola Massarenti (disseny i color)

Coordinació artística d'Andrea Alba Benelle

Projecte gràfic i paginació de Daria Colombo i Michela Battaglin

Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Sirene*

© de la traducció: 2021, Maria Dolors Ventós

© 2020 – Mondadori Libri per a PIEMME, Itàlia

info@edizpiemme.it

© 2021, Editorial Planeta, S. A.

© 2021, de l'edició en llengua catalana: Edicions 62, S. A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

International Rights © Atlantya S.p.A., Corso Magenta 60/62, 20125 Milà - Itàlia
foreignrights@atlantya.it / www.atlantya.com

Primera edició: novembre del 2021

ISBN: 978-84-1389-079-1

Dipòsit legal: B. 16.476-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació, www.stiltoncheese.com.

EL CANT DEL MAR

Així va començar tot...

*Aquella nit la lluna plena resplendia dalt del cel.
Era més grossa i lluminosa que de costum,
i l'envoltava un tènue halo blau: semblava màgica.*

*Aquella nit cinc amigues del cor
havien organitzat una excursió per anar
a banyar-se a la Gruta de Cobalt. Es deia
que allà, a les nits de lluna blava,
els rajos lunars ho tenien tot de blau
i gairebé semblava que desaparegués el confí
entre el cel i el mar.*

*Les cinc noies no es podien imaginar que aquella nit
mateix, en aquella gruta, començaria **una aventura
meravellosa...***

*Van arribar a la paret de roca que donava al mar i van
entrar amb compte per l'obertura que conduïa a l'interior.
La caverna, petita i rodona, tenia un forat a la part de
dalt per on s'albirava una llenca de cel; a la part de baix,
en canvi, hi entrava el mar per un costat amb una dolça
dansa d'onades.*

En aquell moment, la lluna blava es va situar exactament

damunt del forat i, a poc a poc, la gruta es va il·luminar amb una llum blavosa que va fer resplendir les parets. Semblaven completament recobertes de minúscules pedretes brillants.

—Quina meravella! —va exclamar la Colette, somiadora—. Sembla un món màgic i...

Una veu misteriosa, dolça i melangiosa alhora, va interrompre la noia:

—Gentils éssers del món de la superfície, escolteu el meu trist cant.

*Un ésser terrible amenaça l'oceà
i els pobles del mar necessiten
que els ajudeu...*

*Capbusseu-vos a les aigües màgiques
d'aquesta gruta, no tingueu por.*

*Només unint les nostres forces el Regne
de Cobalt tindrà una possibilitat de vèncer...*

—Qui ha parlat, noies? —va preguntar la Paulina, atemorida.

—Mireu! —va exclamar la Colette—. Hi ha una cosa sota l'aigua! Sembla...

—Una sirena! —va completar la frase la Nicky, que s'hi va acostar, incrèdula.

—No tingueu por... però afanyeu-vos,
perquè se'ns acaba el temps...

Les noies es van mirar: per un motiu inexplicable es refiaven d'aquella veu.

—Anem a mirar-ho de més a prop... Hem vingut a banyar-nos, no? —va proposar la Colette.

*Es van agafar de la mà i es van capbussar. Així que van ser dins l'aigua, les va embolcallar una llum intensa i, com per art de màgia, les cinc amigues es van trobar amb les cames enfundades en una centellejant cua de peix: **s'havien convertit en sirenes!***

—Germanes, puc parlar sota l'aigua! —va observar la Pamela, engrescada—. És increïble!

—Ja, però... on som? —va preguntar la Nicky.

Les altres no van tenir temps de respondre: les onades les van empènyer cap endavant i les noies van començar a nedar, seguint el corrent...

ALS ABÍSMES BLAUS

Al fons del mar, en els abismes més profunds, tot estava embolcallat de blau. Unes elegants plantes aquàtiques de formes molt variades es bellugaven lleugerament, seguint els corrents.

A la sorra, uns grups d'**estrelles marines** s'exhibien, com unes precioses joies púrpures. Branques de corall vermell abraçaven flonjament esponges i conquilles multicolors; semblaven unes gorres grosses de formes estrambòtiques.

Les Tea Sisters nedaven cap al fons, movent-se en l'aigua amb una gran desimboltura.

Tot i que s'acabaven de convertir en **sirenes**, se sentien completament a gust: tenien l'estranya sensació d'haver viscut sempre en aquell món!

—Quin lloc més fantàstic! —va exclamar la Pamela mentre li passava pel costat un banc de peixos papallona.

Amb la cua d'escates, les noies nedaven àgilment, fluctuant lleugeres entremig dels **éssers marins**. La Nicky va allargar una

mà per acaronar delicadament el dors d'una rajada, mentre que per entre els fins tentacles d'una anemone de mar hi treia el nas un peix pallasso.

La Violet s'hi va acostar amb *prudència* i va dir:

—Hola, no tinguis por...

El peixet va avançar amb cautela. Va observar la noia uns instants i després es va posar entre els seus llargs cabells, que li *fluctuaven* al voltant de la cara.

—Mireu! —va dir de sobte la Colette, apuntant enlaire amb un dit.

Les seves amigues van alçar els ulls: no eren solament els peixos, els qui els feien companyia en aquell increïble jardí submarí. Hi havia aparegut un grup d'esplèndides **sirenes** amb llargues cabelleres de color verd maragda, que es van allunyar, seguides d'uns **tritons** joves.

—És extraordinari —va murmurar la Violet, admirant aquells éssers tan meravellosos.

—Havíeu vist mai res de més bonic? —va preguntar la Nicky, que, per molt que s'hi esforçava, no podia creure el que veien els seus ulls.

Les Tea Sisters van continuar **nedant** fins que van albirar el que semblava un poblet. Uns habitatges petits amb cúpules arrodonides de colors iridescents es perfilaven damunt d'un sortint rocós. Cada caseta estava a tocar de les altres seguint un disseny concret, com si volguessin crear un mosaic multicolor al **fons del mar**.

Quina
meravella!

Mireu!

Mentre s'hi acostaven per donar-hi un cop d'ull, la Colette va exclamar:

—Aquest **poblet** sembla sortit d'un llibre de faules! Però la Paulina es va adonar d'una nota discordant, i els va preguntar:

—Noies... no trobeu que hi ha un silenci molt estrany?

Les cinc amigues van nedar cap a les casetes i de seguida es van adonar del perquè.

—El poblet està *deshabitat!* —va constatar la Nicky. La Paulina va bellugar el cap i va comentar:

—Més que deshabitat, està abandonat. Mireu!

Les noies es van girar cap on indicava la seva amiga i van veure que en un jardí molt ben cuidat hi havia una taula parada amb plats a mig menjar i una olla plena de sopa que encara fumava. A la casa del costat, hi havia unes eines de jardineria **abandonades** de qualsevol manera damunt de la sorra i un arbust d'algues a mig podar onejava al ritme del corrent.

Una mica més enllà, en una àmplia terrassa, un teler amb un meravellós **tapís** tot just començat destacava en solitari al costat d'una cistella plena de fils de colors.

—Per mi que la Pilla té raó —va dir la Violet, bellugant el cap—. Sembla que els habitants d'aquest poblet l'hagin abandonat de pressa i corrents per algun motiu...

—Hem d'*esbrinar* què ha succeït! —va dir la Pamela.

—Segurament és per això que ens han fet venir, no trobeu? —va suggerir la Nicky.

—Llàstima que no sapiguem ben bé on som... —va constatar la Violet, mirant al seu voltant, desorientada.

— *Benvingudes al Regne de Cobalt*

—va respondre de sobte una veu per darrere seu. Les cinc amigues es van girar i es van trobar al davant una sirena guapíssima.

Es van quedar mudes per un instant.

Quan es van recuperar de l'**estupor**, es van fer una mirada d'entesa. No en tenien cap dubte: era la mateixa veu que les havia invitat a capbussar-se a la gruta que hi havia sota el penya-segat.

—És a dir... —va murmurar la Violet, posant

veu al pensament de totes— ...que has estat tu qui ens ha cridat!

—Ets tu qui necessita la nostra **ajuda?** —va afegir la Colette.

La sirena les va mirar tristament i va dir, sospirant:

—Perdoneu-me si us he molestat. No us hauria

demanat que **deixéssiu** el vostre món si no fos perquè...

Un corrent la va fer estremir i la seva expressió es va tensar.

Benvingudes...

Les Tea Sisters estaven confoses: qui era la misteriosa sirena? Per quin motiu les havia conduït fins a les **profunditats marines?**

Amb molta mà esquerra, la Paulina va provar d'afluixar la tensió.

—Ens podries explicar què passa? Ens hem trobat catapultades en aquest **món submari** sense saber-ne el motiu. Estem desorientades...

—És clar, ho comprenc —va respondre la sirena—. Jo també demanaria respostes si em trobés al vostre lloc: ara us ho explico tot. —En un to calmos i dolç va prosseguir—: Em dic *Iris* i soc la princesa del Regne de Cobalt.

—Una princesa! —va exclamar la Colette—. Quin honor, coneixe't!

L'Iris va fer un somriure planer i va prosseguir:

—És el regne del meu pare, el rei Edmon. Us he fet venir perquè...

De sobte, una **OMBRA** es va allargar pel fonsdal i va avançar cap a elles.

El somriure va desaparèixer dels llavis de l'Iris i va cedir el lloc a una expressió d'alarma.

—Ai, no! —va exclamar.

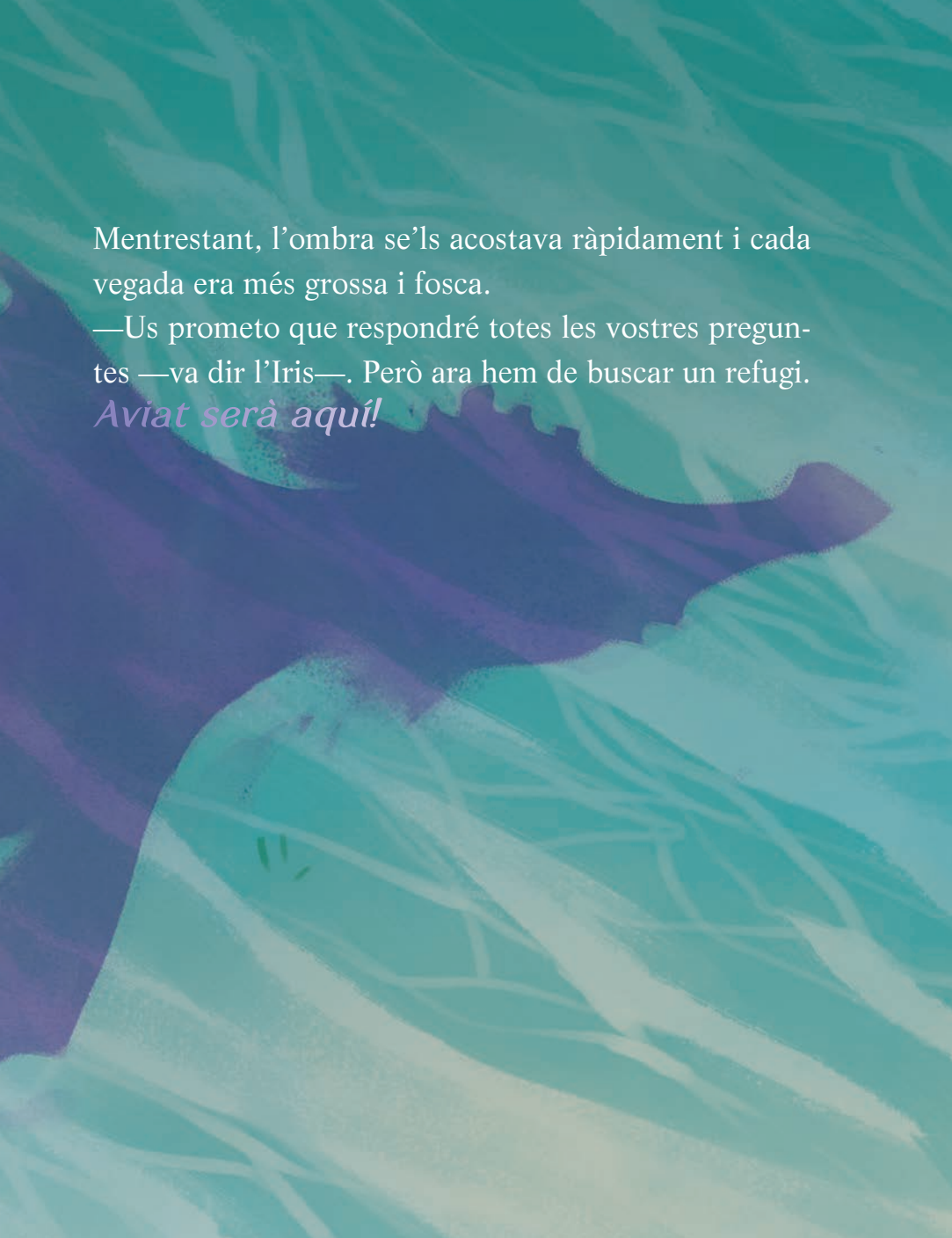
L'ambient es va tornar fosc i amenaçador.

—Ens en hem d'anar, de pressa! —va dir la sirena, en un to que no admetia rèpliques—.

*No ens podem quedar aquí: és perillós!
Seguiu-me nedant tan de pressa com pugueu!*

Les noies van mirar al seu voltant: els cavallets de mar que fins feia un moment s'empaitaven alegrement havien desaparegut... Els peixos pallasso havien corregut a amagar-se entre les anemones de mar i tots els éssers vius al seu entorn havien fugit esporuguits.

—Què passa? —va preguntar la Violet, preocupada.

Mentrestant, l'ombra se'ls acostava ràpidament i cada vegada era més grossa i fosca.

—Us prometo que respondré totes les vostres preguntes —va dir l'Iris—. Però ara hem de buscar un refugi.

Aviat serà aquí!